

Değerli Türkiye Mühendislik Haberleri okurları; bu sayımızda güncelliğini hiç yitirmeyen, hiç bir şekilde gündemimizden düşmeyen ve başedilmesi de o denli zor bir konuyu işlemeye başlıyoruz. Kısacası İHALE KANUN'u ve ilgili mevzuatının gözden geçirilmesi, aksayan yönlerinin ortaya konulması, yarattığı sorunları, uygulamadaki eksiklikler ve öneriler iki sayı halinde sergilenmeye ve derli toplu bir başvuru belgeseli yaratılmasına çalışılacaktır.

Yönetim Kurulumuz ülkemizin çok ağır koşullarda yaşadığı etik-ahlak bunalımından çok rahatsızdır. Dolayısıyla bu rahatsızlığın temelinde yatan haksız kazanç edinme, usulsüzlük ve yolsuzluklar karşısındaki duyarsızlık, hatta bu eylemlerin bir nevi başarı gibi gösterilmesinin temelinde, ülke kaynaklarının insafsızca ve kural dışı kullanımının yatmasıdır. Ekonominin hemen her dalında etkinliği olan devletin siyasi erkini elinde tutan siyasetçi-bürokrat işbirliği, ulusal gelirimizi çıkar guruplarının lehine paylaştırmadaki insaf ölçüsünü en çok İHALE'li işler alanında kaçırmıştır. Yandaşlara, rahat bir yöntemle pazarlanabilen ve şeffaflıktan uzak bir enstrüman olan bugünkü İHALE yasası sorunun önemli bir kaynağıdır.

Son yıllarda özellikle gelişmekte olan ülkelerde olduğu gibi Ülkemizde de ayyuka çıkan yolsuzluk hikayelerinin getirdiği huzursuzluk iş ahlakı-etik sorununda güncellik kazandırmıştır. Yaşanan bunalım sadece **kanunlarla önlenebilecek bir konu olmadığını düşünerek ülkemiz özelinde ahlak-etik değerlerinin ön plana çıkarılması gereği öncelik kazanmaktadır. Ahlak-etik bunalımının temelinde ise SOSYAL SORUMLULUK, İŞ AHLAKI SORUMLULUĞU, HUKUKSAL SORUMLULUK VE EKONOMİK SORUMLULUK**'lardan kaçmak ya da yok saymak yatmaktadır.

Araştırmalar son yılların başarılı sanayileşmiş ülkelerinin iş ahlakı ve sosyal sorumluluk kavramlarını kalkınmada bir araç olarak benimsediklerini ortaya koymaktadır. Ülkemiz kaynaklarının çar-çur edilmesi ve verimli kullanılması ancak ve ancak ekonomik ve sosyal sorumluluklarının bilincinde, aklın yolunu kullanabilen özgür düşünceden yana olanların yandaşlarının yönetimin her kademesinde görev alması ve çalışmasına bağlıdır.

İki sayı halinde üyelerimize sunacağımız İHALE yasaları ve ihale konuları okurları geçmişten günümüze taşıyacağı gibi, güncel sorunları ve zayıf noktalarıda irdelenecek kapsamlı bir dizi yazılardan oluşacaktır.

Saygılarımızla.

YÖNETİM KURULU

MUSTAFA ÜRGÜPLÜ
(1945 -)

TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Mustafa ÜRGÜPLÜ'yü 31 Mayıs 1997 günü kaybettik.

Bu çok acı aynı oranda da çok zamansız ölüm sadece TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası ve üyeleri için değil, ülkemiz ve halkımız için de büyük bir kayıp olmuştur.

Çünkü Mustafa ÜRGÜPLÜ iyi ve üretken bir mühendis olmanın yanısıra yurttaşlık bilincine tam sahip bir demokrat idi.

Kendisini çok iyi yetiştirmiş olan Mustafa ÜRGÜPLÜ, alçak gönüllü olduğu kadar düşünce ve görüşlerini, uygar bir usulup içinde, her platformda hiç çekinmeden söyleyebilecek kadar da özgüvene sahipti.

Yaşamı boyunca bilime ve mesleğine olan inancını, yine bilimin ve mesleğinin toplumsal sorumlulukları ile birleştirerek mücadele etti.

Mühendislik mesleğinin kalitesinin yükseltilmesi ve mühendislik hizmetlerinin toplum yararına sunulmasının yanısıra mühendislerin ekonomik ve demokratik haklarının geliştirilmesi yolunda koyduğu katkılar unutulmayacaktır.

Bilgisini ve deneyimlerini insanlarımızın hizmetine sunan Mustafa ÜRGÜPLÜ'yü saygı ile anıyor, onurlu yaşamının tüm meslektaşlarına örnek olmasını diliyoruz.

YÖNETİM KURULU

MUSTAFA ÜRGÜPLÜ

1945 yılında İstanbul'da doğan Mustafa ÜRGÜPLÜ, 1956 yılında Özdemiroğlu İlkokulu'ndan, 1964 yılında Saint George Avusturya Lisesi'nden, 1969 yılında İTÜ İnşaat Fakültesi'nden mezun olmuştur.

Mezuniyetinden sonra 1969-1970 yılları arasında T.C.Karayolları 13. Bölge Müdürlüğü'nde Şantiye Şefliği, 1971-1978 yılları arasında Almanya Ingenieurbüro Fuer Baustatik und Baukonstruktionen Şirketinde proje mühendisliği ve 1978-1979 yılları arasında STFA Holding Temel Araştırma A.Ş.'de çalışmıştır. 1980 yılından buyana mesleki çalışmalarını ortağı olduğu Metod Mühendislik Ltd.Şti.nde sürdürmüştür.

1992-1993 yılları arasında İMO İstanbul Şubesi Proje ve Yapı Denetimi Çalışma Grubu üyesi olan ÜRGÜPLÜ, 1994 yılından buyana 34. Dönem ve 35. Dönemde İMO İstanbul Şube Başkanlığı görevlerinde bulunmuş, aynı zamanda 1995 yılından buyana Türkiye Deprem Vakfı Mütevelli Heyetinde İMO Temsilcisi olarak Odamızı temsil etmekteydi.

ÜRGÜPLÜ'NÜN ARDINDAN

SEVGİLİ BAŞKAN,

Bu hitap tarzın en şiddetli geçen toplantılarımızda bile birdenbire insanı nasıl rahatlatır, nasıl normale döndürürdü bilemezsin. Senin aramızdan ayrılışına neden çok üzülüyoruz biliyor musun? Ölümün zamanlı olanı yok gibidir ama seninki iyice zamansız oldu. Daha yapacak çok şeyin vardı. İşin insanı neredeyse isyan ettiren yanı ise senin bu çok şeyleri gerçekten yapacak bir insan olmadı.

Kaçınılmaz sonu bilerek yaşamak, ama gerçekten YAŞAMAK için senin gibi bir kişiliğe sahip olmak gerekirdi. Ölümüne direnecek, direnirken üretecek gücü ancak senin gibi yaşamı ciddiye alanlar gösterebilir. Bu tavrınla da bize örnek oldun.

Ardından neler yazılabilir? Gel istersen hepimizin çok iyi bildiği yurtseverliğini, devrimciliğini, demokratlığını, ödün vermez doğanı, cesaretini, iyi mühendisliğini, çalışkanlığını, üretkenliğini, bilimselliğini, uygarlığını, kibarlığını, dostluğunu, ... uzun uzun sıralamayalım.

Cumartesi sabahı, ne yalan söylemeli, beklediğimiz ama kendimize bile söylemeye cesaret edemediğimiz, acı haber gelince, gözü yaşlı, arabaya atlayıp Hacettepe'nin yolunu tuttuğumda yıllardır dinlemediğim ama bir kaç gün önce her nasılsa bir yerlerden bulup çıkardığım kasette Isabella Parra "Gracias a la Vida"ı söylüyordu. Herşeye karşın, nasıl da uygun düşmüştü Sevgili Başkan...

YİNE DE "HAYATA TEŞEKKÜRLER", BİZE SENİNLE DOSTLUK OLANAĞI SAĞLADIĞI İÇİN.

Mustafa TOKYAY

MUSTAFA ÜRGÜPLÜ...

Özverili, yürekli üretken insan Mustafa ÜRGÜPLÜ'yü yaşamının en verimli sürecinde yitirdik. Yaşamın her alanındaki kararlılığıyla, saygınlığını belirginleştirebilmiş ender kişiliklerden biri idi o...

TMMOB camiası böylesi bir değeri "Öncü Rehber" olarak her zaman yaşayacaktır. Sosyal ve siyasi yaşamındaki hoşgörüyü, meslek yaşamındaki öncü ve öğretici yaklaşımıyla örtüştürmüş ÜRGÜPLÜ'ye güle güle diyoruz. Ardında hoşgörü, bütününde güzellikler bıraktığı için teşekkür ediyoruz.

Onu yitirmenin burukluğu içindeki bizler, gizem ötesi yolculuğuna zamansız başladığı için kırgınız, ama asla yılgın değiliz.

Şevket ÇORBACIOĞLU

SEVGİLİ ÜRGÜPLÜ,

Ankara'ya Hacettepe Üniversitesi Hastanesine iki yıl önce geldi. Dünya'nın en kolay işini yapıyormuşçasına hastaneye yattı. Bir süre sonra da ameliyat oldu. İlk ameliyattan çok keyifli çıktık. Araştırmacı kimliğiyle, ayrıntılarını öğrendiği ve bizlere de anlattığı operasyon, günlük yaşantısında pek fazla değişiklik yapmamıştı. İstanbul'a uğurladık. Zaman zaman tedavi için Ankara'ya geldi. Bir kısmında Oda'ya uğradı ya da aradı, bir kısmında anlatılamaz inceliğinden dolayı, salt bizleri rahatsız etmiş olmamak için, haber bile vermedi. Ankara'ya geleceğini, geldiğini, İstanbul'daki arkadaşlarımızdan öğrendik.

Keyfimiz uzun sürmedi. Bu ameliyat yeterli olmamıştı. Bir kez daha Hacettepe. Bildiğimiz klasik koşullarda ikinci ameliyat. Bu defa biraz yorgun düşmesine karşın, yine de son derece özgüvenli. Bir daha İstanbul ve sonra yine Hacettepe ve üçüncü ameliyat. Bu süreçte olağanüstü bir ÜRGÜPLÜ'yle tanıştım. Artık neredeyse "aileden" sayılabilecek kadar yakınlığımız oluşmasına rağmen, hastane koşullarında, çok küçük gereksinimlerinin sağlanabilmesi için bile, hala bir şey söylemeyen, farkederek sorduğumda da, çok zorlanarak bir şeyler rica edebilen, ricası yerine geldiğinde de, sıkıntı verdiği için defalarca teşekkür eden bir Mustafa ÜRGÜPLÜ.

Bir daha İstanbul ve son olarak yine Hacettepe. Yine inanılmaz kimlik, inanılmaz kişilik, inanılmaz insanlık örneği, ağızdan beslenmesi yasak. Tüm gıdasını serumlardan alıyor. Neredeyse kıpırdamıyor bile. Hala bana "sen burada fazla kalma Namık, hastane havasından etkilenme" diyor. Hacettepe'deki son günlerimizde, yalnızca ve yalnızca bu inceliğinden, bir ölçüde ödün verdi. Bana, "Haydi, artık git Namık" demedi, diyemedi. Perşembe gecesi yanına gittiğimde ise, bu kez; "Geldiğin iyi oldu Namık" dedi.

Pazartesi günü son görevimizi yaptık. Arkadaşlarımız o gece İstanbul'da kalmam için çok ısrar ettiler. Ben ertesi gün Ankara'da işim olduğunu, gitmem gerektiğini söyledim. Gece 01.45 otobüsüne biletim geldikten sonra bir ara yalnız kaldığımda düşündüm "ben niye bu kadar aceleyle Ankara'ya dönmek istiyorum" diye. Bir tek açıklaması vardı. ÜRGÜPLÜ'yü özlemiştim. Ankara'ya döndüm. Ama bir haftadır, Hacettepe'ye, Sevgili ÜRGÜPLÜ'yü ziyarete gidemiyorum.

Namık ÇETİN

SEVGİLİ BAŞKANIMIN ARDINDAN

Bir insan düşünün ki, hiç yorulmadan çalışan son derece üretken, fedakar biri. Bir insan düşünün ki, kariyerist davranmayan son derece mütevazı biri. Yukarıda belki de tam betimleyemediğim bir insandı, sevgili başkanım Mustafa ÜRGÜPLÜ.

Kendisiyle birlikte bulunduğum 35. Dönem İMO Yönetim Kurulu'nda kısa bir sürede olsa onu tanıma mutluluğuna eriştim. O'nu tanımak benim için onur verici bir olaydı. Aslında bu satırları da yazmak benim için o kadar zor ki. O'nunla birlikte bulunduğumuz komisyon toplantıları olsun, bülten yayın kurulu olsun, yönetim kurulu toplantıları olsun bir zevkti benim için. Şimdi bu yazıyı yazarken, o kadar özenle yazmaya çalışıyorum ki, çünkü Mustaya Bey yazı yazma kurallarına çok dikkat eden biriydi. İyi bir mühendis olmasının yanında, çok iyi bir edebiyat yanıda vardı. Sevgili Başkanım, bizlere çok kötü, kötünün ötesinde acı ve gerçek olan bir şaka yaptınız. Bu kadar kısa bir zamanda bizi terkedeceğinize inanmak istemedim. Belki de böyle bir gerçeği yaşamak istemedim.

Nasıl bir gerçektir bu? Ölüm... Mustafa Bey, en son hastaneden sizinle telefonla görüşürken "Başkan ne zaman çıkıyorsunuz?" dediğimde, "Ay sonunda Rezan" demiştiniz. Evet 31 Mayıs'da sizi kaybettik. Çok üzgünüm. Bu kadar erken bizi terkedip gitmeyecektiniz. Sizin gibisi bir daha gelmez İnşaat Mühendisleri Odasına. Bundan çok eminim... Üretken, fedakar mütevazı Başkanım. Bugünlerde duygularım çok yoğun. Siz benim kalbimde her zaman saygıyla, mutlulukla hatırlayacağım "SEVGİLİ BAŞKANIM" olarak kalacaksınız. Kendi adıma söylemek istiyorum: "Sizi hiçbir zaman unutmayacağım. "Ve de biliyorum ve diliyorum ki, İMO camiası da unutmayacaktır.

Anınız önünde saygıyla eğiliyorum ve eğiliyoruz Sevgili Başkanım. Kalbimizin bir köşesinde "MUSTAFA ÜRGÜPLÜ" ve bir "SEVGİLİ BAŞKAN" olarak her zaman kalacaksınız. Örgütlü mücadeleye ve örgüt disipliniğine inanan bir insan olarak, bu görüşleriniz bizlere ışık tutacak.

Rahat uyu SEVGİLİ BAŞKANIM.

Rezan BULUT

İMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi

**ÜŞÜRMÜ İNSAN
TEMmuz SICAĞINDA
OTUZBEŞ YERİNDEN YANIYOR MADIMAK
BEN ÖLÜM KOKUYORUM HALA**

Sizler, tanırırsınız yoğun bir günün akşamında sevgiyle paylaşırlan taze bir ekmeğin kokusunu. Serin esintilerle teninizi okşayan rüzgarın taşıdığı kokuyu tanırırsınız. Serin dağbaşları özgürlüğe çağırır. Çam ormanlarının dansı ve şarkıları doldurur genzinizi. Çocuklarınızın, sevgilinizin gülden güzel tenleri yaşamın bahar salgını güzelliklerini yaşatır size. Posası çıkmış bir hafta sonu pikniğinde, mangalınızdan yayılan koku isyanlar çıkarır midemizde.

Ateşle yanan insan teninin kokusunu tanır mısınız? Sinsi bir ölümün, önce genzinizden akarak ciğerlerinizi kuşattığını, gülüşlerinin bir yaprak gibi sararmaya başladığı, kirpiklerinin dökülüp günbatımı dudakların yavaş yavaş sararmayı başladığı, o sinsi ölüm dans edip bedeninizde tutuşturup düşleriniz, siyah bir duman olup karışır rüzgarın uğultusuna. Rüzgar acılı bir çığlıkla taşır kuytuluklara. Ölüm bulaştı size de, kimse temizim demesin.

Dört yıl geçti üstünden volkanik acıların. İçten içe yandık, yüreğimiz acının mağması. Yanlızlığın ve ölümün kuşattığı dört yıl öncesi o kabuslu günlerin gece olduğu ve siyah bir örtünün indiği kente, o günün artında. Kaçarcasına sizleri bıraktığımız o gün (3 temmuz) havaalanında toplandı dostlarınız, göğsümüzde sarsıntılar, kent susmuştu, yetim kalmış gibi yaralı ve yankı duruyordu eşyalar, son sözlerin yazıldığı solfej kağıt parçaları tarihe bir not daha düşüyordu, altı kalın çizgilerle çizilmiş sonsuz acının ve ayrılığın. Görevler sıralandı önümüzde düşlerimizden yadigar kalan.

Ne kadarını başardık?
Görkemli törenlerle gömdük sizleri, sonra gittikçe azaldı sayımız.

Analar, babalar, kortejler ve sayıları gittikçe azalan dostlar, yüzleri nehir yatağı, gözleri nehirlerin gözesi. Adliye koridorlarında çığlık çığlığa. Ahh ne kadar yalnızdınız, akıp gidiyordu yaşam. Herkesin bir işi vardı, utangaç bir suçlulukla erteledik randevularımızı, duvarların suskunluğuna bıraktık zamanı. Acınız kavurgan bir asit gibi yaksada gözpınarlarımızı, yokluğunuzun öfkesiyle büyüyor yeraltı nehirleri, bir gün bahar seli çağlayanlarla aşacağız belleğimizi kuşatan duvarları. 4 yıl sonra yine sizinle birlikteydik ve omuzbaşımızda gülümsüyordunuz. Burukça biraz ama daha güçlüydük, dört yıl sonra.

**Üşür mü insan, üşüyorum işte.
Doğum tarihlerinizi bilmiyoruz. Her günitimi doğdunuz, gün olsa gerek. Diri ve umutlu. Adresi belli olmayan sorgularda ölüm tarihi ve mezarı olmayanların sayısı arttıkça, sizlerin bir mezarı ve ölüm tarihiniz olması bir çisil kadar sevindiriyor beni.**

**Yollar düştü önüme, gidiyorum. Sırt çantamda yemine durmuş sevdalarınızla.
Üşüyorum. Özledim sizi dostlarım.**

Mehmet ÖZER.